

je vodstvo, naj se ob veliki skupščini opravi presveta daritev za-nje, kakor tudi za vse žive člane, ki se kot velika — na tisoče broječa družina — zbirajo okrog svojih zavetnikov, blagovestnikov naših sv. Cirila in Metoda. Vodstvo s tem daje migljaj, da tudi slavna načelnštva vseh podružnic po naši zemlji posnemajo to staro slovensko navado v svesti, da nam z oltarjev rosi božji blagoslov. (Dalje prih.)

Gospodarske stvari.

Svetilnice in njih priprava.

Sedaj se dobi že težko kje katera hiša, da ne pozna luči iz petrolja. Za-njo pa je potrebno razne priprave, vsaj več, kakor pri prejšnjih treskah ali pa tudi „svetilnicah za olje“. Največ pa prizadene pri tej pripravi cilindri ali steklo. Le to kaj rado počli in v časih jih razpoči zaporedoma več, ne da zna človek, kaj da je krivo tega. V časih je krivo že to, da ni stenj enako prirezan, v časih pa tudi to, da se luč prežene, t. j. prehitro izpusti v plamen. Kdor ima torej take svetilnice, njemu je paziti na oboje, vendar pa še mu pri vsem tem utegne steklo počiti: to se izgodi, če je na-njem kaj mokrote, če tudi le od pota v roki, ali pa če je v steklu samem kako zrno ali žlindra.

Ker je sitno v časih in posebno še pri kmetu, ki nima prodajalnice za steklo koj pri roki, prav sitno, če mu razpoči steklo na svetilnici, zato bode vsak hvaležen, ako izve za sredstvo, ki v tem pomaga, vsaj največkrat preubrani steklo, da ne razpoči. To stori se takole: kupi se nekaj stekel vkup in potem se deno vsa v vodo, v lonec, ta pa se postavi po tem na ogenj, da se voda v njem po času razgreje in sicer dotlej, da zavre v njem. Na to se lonec postavi raz ogenj na stran z vsem, kar je v njem. Ko se je voda po polnem shladila, vzamejo se stekla iz nje, ter se osnažijo, da so lepo svetla. Sedaj so tako trda, da jim nobena luč več ne napravi škode.

Tako služi pa bojda to dobro pri steklovji sploh, pri porcelanu in enaki posódi, ki pride na mizo in v dotiko z vročino, z ognjem.

Maža za les.

Da prhni les, ki je na zraku in na solnci, s časom in semtertje prav hitro, vselej pa prehitro, to je znano in ljudje si belijo glavo, kako da se ohrani les še vendar-le kolikor, toliko tudi na dežji in solnci. V novem času se priporoča za to maža, ki se napravi iz naslednjih snovi. Vzame se namreč ter očisti dovolje grafit, kavčuka in šelaka ter se napravi s svinčenim sladkorjem iz njih neka zmes. Le-tej pa še vribli lanenega olja ali tudi trpentinovca. Taka maža je trpežna in tudi les zdrži vsled nje dolgo vremenske spremenjave.

Sejmovi. Dne 29. novembra v Poličanah. Dne 30. novembra v Svičini. Dne 1. decembra pri sv. Andraži v slov. gor., v Mariboru, v Rogatci, v Strassu, v Veržeji in na Bizeljskem. Dne 2. decembra v Radgoni. Dne 3. decembra v Konjicah, v Lučanah, na Planini in na Ptui in v Imenem. Dne 4. decembra pri sv. Barbari v Haložah, v Šmarji in na Zelenem travniku.

Dopisi.

Od sv. Duha v Haložah. (Nova šola.)

Haloze so sicer ubogi kraj. Odkar so gorice začele posestnike zapuščati, gre eno posestvo za drugim v roke nemških mestjanov, prejšnji posestniki pa postanejo revni viničarji. Ali tudi v ubogih krajih je včasih veselje doma. Mogočen strel se je dne 4. t. m. zvečer daleč po Haloških goricah razlegel in vabil k posebni slavnosti, katera se je imela vršiti dne 5. novembra. Nova šola se je slovesno blagoslavljal. Kar je slovesnost posebno povzdignilo, to je bil prihod c. kr. okrajnega glavarja g. Friderika Mareka iz Ptuj in c. kr. okr. šolskega nadzornika, g. Janeza Ranner-ja. Ob 10. uri služil je c. g. P. Bonaventura Čiček, slovesno sv. mešo, pri katerej je bila šolska mladina, g. okr. glavar, g. okr. nadzornik, krajni šolski svet, različni gostje in veliko število domačega ljudstva navzočih. Po sv. meši se je vršila procesija od cerkve k novemu šolskemu poslopju, katero so vodili c. g. P. Aleksander Šovič, župnik pri sv. Trojici. Med milim zvoženjem, strelbo, godbo in petjem pobožnih pesmi pridemo k lepi, za to slovesnost mično okinčani šoli, kjer se je vršilo njeno blagoslovljenje. Po cerkvenih obredih nastopi blagorodni gospod c. kr. okr. glavar na oder in nam z lepimi slovenskimi besedami razloži pomen današnje slovesnosti ter konečno zakliče presvitlemu cesarju krepki „živio“, na kar se je od šolske mladine in navzočih zapela cesarska pesem. Gosp. okrajni šolski nadzornik je potem razložil nalogo šole, govoril na srce starišem, otrokom in učitelju, povdarjaje, da šola ni samo izobraževalna, ampak tudi odgojevalna. Po govoru krajnega šolskega ogleda gosp. Alojzija Ornika, kateri je šolskemu vodji, gosp. Jakobu Fritzu, izročil ključ nove šole, in po primerni zahvali od strani šolskega vodje, bila je slovesnost končana. Šolski dobrotniki pa so priskrbeli za mladino in drugo ljudstvo posebno veselico, pri katerej se je delilo klobas, kruha in vina, tako, da je bilo vse najboljše volje. Gospoda pa se je podala v bližnjo hišo gostoljubne in poštene rodbine Gorjup, kjer je bil pripravljen okusen obed. Vsi so se ločili s priznanjem, da je bilo zopet v Haložah enkrat prav veselo. Srčna zahvala vsem, kateri so k tej slovesnosti po mogočnosti pripomogli, po-